नामसि त्वम्। तदर्य्यमन् वरुण मित्र चारु। तं त्वा वयꣳ सनितारꣳ सनीनाम्। जीवा जीवन्तमुपसंविशेम" इति। 'वरुणः' दुरितानां निवारकः, 'मित्रः' सर्व्वेषां हितकारी। अतएव 'चारुः' समीचीनः, तादृश हे 'अर्य्यमन्', त्वं 'गवां', 'पतिः' पालकोऽसि। तथा 'फल्गुनीनां' नक्षत्रदेहानामपि, पालकः 'असि'। 'तत्' तस्मात् कारणात्, 'तं त्वा' तादृशं त्वां, 'वयं', 'जीवाः' जीवनार्थिनः, 'उपसंविशेम' सम्प्राप्नुयाम। कीदृशं त्वां, 'सनीनां' 'सनितारं' दातव्यानां धनानां दातारं, अतएव 'जीवन्तं' 'समीचीनेन जीवनेनोपेतम्॥

तत्रैव याज्यामाह। "येनेमा विश्वा भुवनानि सञ्जिता। यस्य देवा अनुसंयन्ति चेतः[७]। अर्य्यमा राजाऽजरस्तुविष्मान्। फल्गुनीनामृषभो रोरवीति" इति। 'येन' अर्य्यम्णा, 'इमानि' सर्व्वाणि, 'भुवनानि' भूतजातानि, 'सञ्जिता' सम्यग् जितानि वशीकृतानि, 'देवाः', सर्व्वे, 'यस्य' अर्यम्णः, 'चेतः', 'अनुसंयन्ति' अनुवर्त्तन्ते। सोऽयम् 'अर्य्यमा', 'रोरवीति' अस्मदनुग्रहाय देवलोके घोषं करोति। कीदृशोऽर्यमा, 'राजा' दीप्तिमान्, 'अजरः' जरारहितः, 'तुविष्मान्' वृद्धिमान्, 'फल्गुनीनामृषभः' पूर्व्वफल्गुनीनक्षत्रदेहानां गोसदृशानां वृषभसदृशः स्वामी॥

अथ दशमस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "श्रेष्ठो देवानां भगवो भगासि। तत्त्वा विदुः फल्गुनीस्तस्य वित्तात्। अस्मभ्यं चक्षमजरꣳ सुवीर्य्यम्। गोमदश्ववदुप सन्नुदेह" इति। हे 'भगवः' ज्ञानवैराग्यादिषड्गुणयुक्त, हे 'भग' भगाख्यदेव, त्वं 'देवानां'